

Arrest

nr. 325 157 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die loco Mr. V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 november 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming werd verleend op 20 december 2021 (zie “Eurodac Marked Record” in het administratief dossier). De verzoekende partij verklaart

tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze subsidiaire bescherming in Bulgarije heeft bekomen (NPO, vraag 17).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in

strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt op de DVZ naar voor dat ze een longontsteking heeft en dat er een röntgenfoto werd genomen. Ze verklaart ook hiervoor medicatie te hebben gekregen en dat alles verder “oké” is (Verklaring DVZ, vraag 29). De verzoekende partij brengt verder geen verklaringen, noch medische documenten bij waaruit zou kunnen blijken dat ze te kampen heeft met een medische aandoening of problematiek. Ze stelt ook niet dat ze op heden een medische behandeling in België volgt. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een 20-jarige man. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming werd verleend op 20 december 2021 (zie “Eurodac Marked Record” in het administratief dossier). De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze subsidiaire bescherming in Bulgarije heeft bekomen (NPO, vraag 17).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij verklaart dat ze haar Bulgaarse documenten heeft vernietigd toen ze aankwam in Amsterdam (Verklaring DVZ, vraag 23). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart ze dat ze heeft verscheurd toen ze aankwam in België (NPO, vraag 11). Hoewel er dus niet met zekerheid kan worden vastgesteld of haar Bulgaarse verblijfsvergunning nog geldig is, blijkt dat ze op 20 december 2021 de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije werd toegekend. Uit de algemene landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen die subsidiaire bescherming werden toegekend in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen die geldig is voor drie jaar (AIDA, “Country Report Bulgaria. Update 2023”, april 2024, p. 110). De verblijfsvergunning van de verzoekende partij was dus geldig tot en met 20 december 2024, wat maakt dat ze op heden vervallen is. Daar zij reeds over een Bulgaarse verblijfsvergunning heeft beschikt in het verleden maar deze enkel moet verlengen, valt ze niet onder de juridische ‘catch 22’. Dit is de situatie waarin begunstigten, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de ‘civiele nationale database’. Echter mogen begunstigten niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigten in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgaria update 2023, p. 110). Dat zij op heden niet meer over de fysieke van haar verblijfsvergunning beschikt is niet relevant daar ze niet aantoon, noch blijkt dit uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier, dat zij een fysiek exemplaar van haar verblijfsvergunning dient te hebben om haar verblijfsvergunning in Griekenland te verlengen.

De verzoekende partij baseert haar verzoek om internationale bescherming op internationale bescherming op dezelfde motieven als haar ouders. Haar ouders zijn de Raad bekend onder het rolnummer 329 112. In hun hoofde werd als volgt gemotiveerd omtrent de mogelijkheid om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Bulgarije: “Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen geenszins de intentie hadden om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen. De eerste verzoekende partij verklaart op de DVZ dat het de bedoeling was om naar België af te reizen maar dat ze in Bulgarije zijn beland (Verklaring DVZ, eerste verzoekende partij, vraag 41). Bovendien hebben de verzoekende partijen slechts 5 maanden in Bulgarije verbleven als begunstigde van internationale bescherming. Er kan van begunstigten van internationale bescherming worden verwacht dat ze de nodige stappen en procedures doorlopen om een duurzaam bestaan in de lidstaat die hun internationale bescherming heeft verleend uit te bouwen en hierbij het nodige geduld uit te oefenen alvorens hun conclusies te trekken en de lidstaat te verlaten. Een verblijfsperiode van vijf maanden is dermate kort dat dit niet getuigt van het nodige geduld in hoofde van de verzoekende partijen.

Los van het gebrek aan intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Bulgarije en de korte periode die ze daar verbleven hebben, blijkt uit hun verklaringen dat ze weldegelijk in staat waren om huisvesting, tewerkstelling en medische verzorging te bekomen en zo dus ook in staat waren om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen. De commissaris-generaal stelt terecht vast in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen in staat waren om een huurhuis te betrekken in een dorp nabij de hoofdstad. Ze stellen dat ze de rest van hun verblijf in Bulgarije in dit huurhuis te hebben gewoond (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 95-101). De tweede verzoekende partij stelt hierover in haar persoonlijk onderhoud dat het weliswaar een oud en weinig luxueus huis was maar dat het wel een normaal huis was (NPO, tweede verzoekende partij, vraag 98-101). De commissaris-generaal verwijst in dit opzicht ook terecht naar de situatie van hun zoon T. die reeds eerder in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en daar subsidiaire bescherming heeft verkregen. Volgens zijn verklaringen werd hij gedurende zijn minderjarigheid steeds opgevangen door de Bulgaarse overheid om vervolgens bij zijn oom in Sofia te zijn gaan wonen en daarna bij de verzoekende partijen te zijn ingetrokken. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat deze huisvesting normaal was (NPO T., vraag 39-55). Wat betreft hun toegang tot tewerkstelling stelt de commissaris-generaal eveneens terecht vast dat de eerste verzoekende partij in staat was om te werken in Bulgarije. Zo werkte ze drie à vier dagen in de week in de bouw voor een Syrische of Egyptische baas. Ze verdiende hiermee genoeg om de huur van haar huurwoning te betalen (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 102-107). Bovendien verklaart hun zoon T. tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij ongeveer één jaar en 4 maanden heeft gewerkt als vloerder in Bulgarije waarbij hij 250 à 375 euro in de maand mee verdiende (NPO T., p.56-66). Uit deze verklaringen blijkt dat zowel de eerste verzoekende partij als hun meerderjarige zoon toegang hadden tot tewerkstelling in Bulgarije en voor een inkomen konden zorgen. Hierbij dient nog opgemerkt dat uit de verklaringen van de verzoekende partijen niet kan blijken dat de tweede verzoekende partij enige poging heeft ondernomen om tewerkstelling in Bulgarije te vinden. Dit getuigt niet van de nodige inspanningen van haar kant om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen. Verder blijkt ook dat ze toegang hadden tot medische verzorging in Bulgarije. De tweede verzoekende partij werd in Bulgarije medisch geholpen voor de problemen met haar heup. Ze heeft namelijk een operatie gehad (NPO, eerste verzoekende partij vraag 15). De verzoekende partij zelf verklaart ook toegang te hebben gehad tot medische verzorging maar dit niet wou omdat ze hiervoor moest voor betalen (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 128). Het is niet omdat de verzoekende partijen moeten betalen voor medische verzorging dat dit wil zeggen dat ze er geen toegang toe hebben of dat hierdoor de bescherming die Bulgarije hen zou geven niet effectief is. Ook hun meerderjarige zoon T. stelt in zijn verklaringen toegang te hebben gehad tot medicijnen indien hij dit nodig had waardoor ook voor hem kan worden besloten dat hij toegang had tot medische verzorging (NPO, T., vraag 96-100). De verzoekende partijen maken voor het overige niet aannemelijk dat ze geen toegang hadden tot school voor hun kinderen. Uit hun verklaringen blijkt dat één van de belangrijkste redenen was waarom ze hun kinderen niet naar school konden sturen financiële overwegingen waren (NPO eerste verzoekende partij, vraag 123). De commissaris-generaal wijst er echter terecht op in de bestreden beslissing dat het niet abnormaal is dat er moet betaald worden voor onderwijs zoals dit ook in België het geval is. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de verzoekende partijen over ongeveer 2000 euro beschikte van vrienden en kennissen om naar België te reizen (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 125). De verzoekende partijen hadden dit geld kunnen gebruiken om hun kinderen in te schrijven in een Bulgaarse school. Ze hebben dit echter niet gedaan. Waar de verzoekende partijen willen wijzen op enige problemen in Bulgarije omdat ze de Bulgaarse taal niet machtig zijn, blijkt uit hun verklaringen niet dat ze enige inspanningen hebben geleverd om de Bulgaarse taal te leren. Tenslotte moet worden opgemerkt dat de verzoekende partijen een familielid hebben die in Bulgarije verblijft (NPO, T., vraag 42), en hebben ze familie in Malta van wie ze geld krijgen (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 99). Ze toont niet aan dat ze op heden niet langer beroep zou kunnen doen op de steun van dit netwerk bij een eventuele terugkeer naar Bulgarije.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar de verzoekende partijen in gebreke blijven.

De verzoekende partijen tonen niet aan ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partijen kunnen gelet op de gedane vaststellingen niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hun haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partijen aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.”.

Daar de verzoekende partij zich in haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven beroept als haar ouders en ze in het verzoekschrift geen elementen aanhaalt die specifiek op haar van toepassing zijn, volstaat dus om te verwijzen naar de motivering die in hoofde van haar ouders is genomen. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat ze gelet op de gedane vaststellingen niet overtuigt dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Ze maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

7. *Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 april 2025 staat het volgende vermeld:

"De zaken met rolnrs 20 en 21 worden tezamen opgeroepen.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP'n stellen dat de Raad onterecht de bestreden beslissingen bevestigd heeft. Ze kregen weliswaar subsidiaire bescherming in Bulgarije maar het gaat niet op om te stellen dat dit gezin met 5 minderjarige kinderen en 1 inmiddels meerderjarig geworden kind zich daar staande kon houden: de kinderen hadden er immers geen toegang tot een school, het gezin had geen toegang tot een onderdak, noch medische zorgen. Ze stellen dat de beschikkingen van de Raad een materiële vergissing bevatten op pag. 3 daar waar sprake van Griekenland is, wat zou kunnen wijzen op een mogelijk rekening houden met verkeerde info. Ze vragen bescherming tegen het risico op verregaande deprivatie."

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 25 februari 2025.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Door ter terechtzitting enerzijds louter te stellen dat de Raad de bestreden beslissingen onterecht bevestigd heeft en dat het niet opgaat om te stellen dat een gezin met 5 minderjarige kinderen en 1 ondertussen meerderjarig kind zich in Bulgarije staande kan houden en anderzijds haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven van bovenstaande beschikking in een ander daglicht te plaatsen. In de beschikking wordt namelijk omtrent de toegang tot onderwijs voor de kinderen, toegang tot onderdak en toegang tot medische zorgen het volgende gesteld:

"Los van het gebrek aan intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Bulgarije en de korte periode die ze daar verbleven hebben, blijkt uit hun verklaringen dat ze weldegelijk in staat waren om huisvesting, tewerkstelling en medische verzorging te bekomen en zo dus ook in staat waren om een duurzaam bestaan

in Bulgarije uit te bouwen. De commissaris-generaal stelt terecht vast in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen in staat waren om een huurhuis te betrekken in een dorp nabij de hoofdstad.

(...)

Wat betreft hun toegang tot tewerkstelling stelt de commissaris-generaal eveneens terecht vast dat de eerste verzoekende partij in staat was om te werken in Bulgarije. Zo werkte ze drie à vier dagen in de week in de bouw voor een Syrische of Egyptische baas. Ze verdiende hiermee genoeg om de huur van haar huurwoning te betalen (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 102-107). Bovendien verklaart hun zoon T. tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij ongeveer één jaar en 4 maanden heeft gewerkt als vloerder in Bulgarije waarbij hij 250 à 375 euro in de maand mee verdiende (NPO T., p.56-66). Uit deze verklaringen blijkt dat zowel de eerste verzoekende partij als hun meerderjarige zoon toegang hadden tot tewerkstelling in Bulgarije en voor een inkomen konden zorgen. Hierbij dient nog opgemerkt dat uit de verklaringen van de verzoekende partijen niet kan blijken dat de tweede verzoekende partij enige poging heeft ondernomen om tewerkstelling in Bulgarije te vinden.

(...)

Verder blijkt ook dat ze toegang hadden tot medische verzorging in Bulgarije. De tweede verzoekende partij werd in Bulgarije medisch geholpen voor de problemen met haar heup. Ze heeft namelijk een operatie gehad (NPO, eerste verzoekende partij vraag 15). De verzoekende partij zelf verklaart ook toegang te hebben gehad tot medische verzorging maar dit niet wou omdat ze hiervoor moest voor betalen (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 128). Het is niet omdat de verzoekende partijen moeten betalen voor medische verzorging dat dit wil zeggen dat ze er geen toegang toe hebben of dat hierdoor de bescherming die Bulgarije hen zou geven niet effectief is. Ook hun meerderjarige zoon T. stelt in zijn verklaringen toegang te hebben gehad tot medicijnen indien hij dit nodig had waardoor ook voor hem kan worden besloten dat hij toegang had tot medische verzorging (NPO, T., vraag 96-100). De verzoekende partijen maken voor het overige niet aannemelijk dat ze geen toegang hadden tot school voor hun kinderen. Uit hun verklaringen blijkt dat één van de belangrijkste redenen was waarom ze hun kinderen niet naar school konden sturen financiële overwegingen waren (NPO eerste verzoekende partij, vraag 123). De commissaris-generaal wijst er echter terecht op in de bestreden beslissing dat het niet abnormaal is dat er moet betaald worden voor onderwijs zoals dit ook in België het geval is. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de verzoekende partijen over ongeveer 2000 euro beschikte van vrienden en kennissen om naar België te reizen (NPO, eerste verzoekende partij, vraag 125). De verzoekende partijen hadden dit geld kunnen gebruiken om hun kinderen in te schrijven in een Bulgaarse school. Ze hebben dit echter niet gedaan.”

Daarenboven gaat verzoeker eraan voorbij dat in het AIDA rapport over Bulgarije uitdrukkelijk wordt aangegeven dat kinderen volledige toegang tot gratis onderwijs op reguliere scholen hebben, alsook tot beroepsopleidingen volgens de regels en voorwaarden die gelden voor Bulgaarse kinderen (AIDA, “Country Report Bulgaria. Update 2023”, april 2024, p.85-86).

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

Bovendien blijkt duidelijk uit een lezing van de beschikking dat de vermelding van “Griekenland” in plaats van Bulgarije een materiële vergissing betreft, aangezien er wel degelijk naar de correcte landeninformatie, namelijk het AIDA rapport over Bulgarije, verwezen wordt en de analyse van de individuele situatie ten aanzien van Bulgarije gebeurd is.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 februari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS